

Op naar het beloofde land

Kaleb probeerde het volk rustig te krijgen, want door dit nieuws kwam het volk tegen Mozes in opstand. Hij zei: "We kunnen gerust optrekken en het land veroveren. Want we zullen hen verslaan."

Numeri 13:30

Dit vers maakt deel uit van het verhaal in Numeri over de twaalf verkenners die Mozes erop uitgestuurd had vanuit het kamp van de Israëlieten om het land Kanaän, het beloofde land, te verkennen. Tien van de twaalf keerden terug met een alarmerend rapport dat het er niet erg goed uitzag. Hoewel ze erkenden dat het inderdaad "een land van melk en honing" was, zoals de Heer hen had beloofd, hadden ze er geen vertrouwen in dat ze dit land ooit konden innemen. Het volk van Kanaän was veel te groot en te sterk om zomaar te veroveren. Alleen Jozua en Kaleb meldden dat de Israëlieten het land konden innemen en dat ze moesten optrekken. Het is een leerzaam verhaal voor het volk van God van alle tijden. Dat begint al als wij van God leiding en inspiratie hebben ontvangen om op te trekken naar ons persoonlijke beloofde land. God heeft iets beloofd en dan denken wij al snel dat onze weg er heen ongetwijfeld een weg van rozengeur en maneschijn zal zijn. Wie kan daaraan twifelen als de Schepper van het universum ons stuurt?

De realiteit is echter anders. Als wij na een periode van beproeving in onze persoonlijke Wildernis eindelijk voor het beloofde land staan en de volheid van wat God voor ons leven gepland heeft willen binnenstappen, blijken er opeens heel wat obstakels te zijn. Als wij ons eigen persoonlijke Beloofde Land binnenstappen betekent dat niet dat de strijd van het leven voorbij is. Sterker nog, in veel gevallen is die strijd nog maar net begonnen. De verovering van de nieuwe situatie moet nog geschieden en de vijand zal heus niet zomaar aan de kant gaan en de deuren wijd opengooien onder het gezang van inspirerende welkomstliederen. Dit zorgt ervoor dat wij op God leunen en Hem bij de strijd betrekken. Vertrouwen we erop dat God ons ook werkelijk zal leiden en ons er doorheen zal slepen, of vervallen we in ongeloof? Dat is wel makkelijk, want dan hoeft je niets te doen. Je kunt gewoon besluiten dat het allemaal een vergissing was en je God verkeerd begrepen hebt.

Dat is tenslotte de houding van het ongeloof. "Vaar liever niet uit. De zee is te wijd, te diep en te gevaarlijk. Geloof is prima voor de dagen dat er geen vuiltje aan de lucht is, maar als de duistere wolken zich boven je samenvakken, kun je toch maar beter naar moeder de vrouw rennen." Dat klinkt toch niet erg stoer. Staan we aan de kant van de tien verkenners of aan de kant van Jozua en Kaleb? Natuurlijk hadden die tien verkenners in zekere zin gelijk, want die bewoners van het beloofde land waren reusachtig en hun steden waren formidabele vestingen. Die reuzen waren echt. Maar wat die tien verkenners vergaten was, dat God hen op dit moment had voorbereid. Alles wat ons in de woestijn en persoonlijke wildernis is overkomen, was een voorbereiding op de confrontatie met de reuzen van het beloofde land. Kiezen we voor de God die ons nog nooit in de steek liet en dat ook nooit zal doen, of geven we het stuurwiel van ons leven over aan angst en twijfel?

Jozua, Kaleb en Mozes maakten de juiste keuze. Zij spoorden het volk aan om voorwaarts te gaan en het land te veroveren en in bezit te nemen. Net als zij moeten wij de uit geloof geboren moed hebben om voorwaarts te gaan. Wat wij op zo'n moment nodig hebben, is niet een natuurlijke visie op wat er voor ons ligt, maar een bovennatuurlijke geloofsvisie op wat er kan zijn als wij op geloof durven uit te stappen en God de kans geven een wonder te doen en ons geloof te sterken en te ontwikkelen. Misschien sta jij vandaag wel op de plaats waar je een beslissing moet nemen en doemt het Beloofde Land in de verte op met al die reuzen... Vertrouw op God, vrees niet en ga voorwaarts. Het alternatief? Teruggaan, je eigen verstikkende en eenzame wildernis weer in.

Naar een artikel uit Bible League International

